

BINNENGEKOMEN
TEAM DOCUMENTSERVICES
D.D. 16-03-2021
No. 2021-08375 (RAAD)
No. 2021-08433 (SOCIAAL)

Verzonden: maandag 15 maart 2021 06:21

Onderwerp: Jeugdzorg moet men opheffen in de huidige vorm.

Verzonden vanuit [Mail](#) voor Windows 10

Geachte Griffie,

Wederom stuur ik u enige achtergrond informatie,inzake BJZ,en hoop dat u deze informatie binnen de raadsfractie wilt aanbieden en dat de raadsliden eens vragen gaan stellen aan hun wethouder,(die hoofdelijk verantwoordelijk is) of het nog verantwoord is om met BJZ zaken te blijven doen in de huidige vorm.Men betaald voor een gecertificeerde instelling die kwaliteit niet hoog in het vaandel hebben,maar meer oog hebben voor de subsidie,s die u gemeente "eindeloos"mag blijven betalen,van het geld van de belastingbetaler.De burger mag verwachten dat dit geld goed besteed wordt.ik geef u de nodige informatie,dus doe er iets mee !

Mvg

Falende jeugdzorg met fatale afloop

Betreft : De werkwijze van bureau jeugdzorg anno 2021 !

15-03-2021,

Geachte lezer,

Bjz kreeg van de wetgever de bevoegdheid in te grijpen in het privéleven van mensen. Dat gaat verder dan zou mogen. Is de zorg gegrond? Dat hoort dan wel binnen de grenzen van de wet te gebeuren: het bevoegdheidskader mag niet zomaar overschreden en gebeurt dat wel, moet dat zorgvuldig gemotiveerd worden met terugkoppeling naar de wet en opdracht.

Dus bestuurlijke zorgvuldigheid handelend, werkt men, en past men hun eigen kwaliteits kaders wel toe, en de richtlijnen waar ze invulling aan moeten geven zo als het in de jeugdwetten staat omschreven.?

Bij bjz ontbreekt echter ieder besef dat medewerkers horen te handelen binnen de wettelijke kaders van de Nederlandse rechtsstaat.

Zij toetsen hun eigen werkwijze in plaats van die te toetsen aan fundamentele grondrechten (prevalerende EVRM en IVRK) en de wet. Extra problematisch daarbij is dat diezelfde werkwijze niet in de vereiste 'checks-and-balances' voorziet

Gevolg van het ontbreken van deze processen is dat een werkcultuur ontstaat waarbij signalen dat er fouten gemaakt zijn niet worden (h)erkend, en als ze wel (h)erkend worden, straffeloos genegeerd kunnen/mogen worden. Niemand voelt zich verantwoordelijk voor gemaakte fouten, zelfs niet diegenen die ze gemaakt hebben.

In plaats daarvan worden fouten over de schutting van subjectieve beleving van de klager heen gemikt, waarbij bjz een kunstig reframen hanteert: gemaakte fout wordt verdraaid in een (waarschuwend) wauwerverhaal over het gevoel van die klager, bijvoorbeeld: "We betreuren dat u het naar heeft gevonden, dat een mes in uw rug werd gestoken; zo hebben wij dat niet bedoeld".

Strijdig met fundamentele rechtsbeginselen {BvBB} is ook de gehanteerde methodiek. Niet feiten en waarheidsvinding vormen het uitgangspunt, waarbij gekeken wordt welke conclusie aan objectieve gegevens ontleend mag/kan worden met toepassing van algemeen aanvaarde wetenschappelijke protocollen {en recente wetenschappelijke inzichten, ook diagnostisch}, maar Veilig Thuis begint met aanname (die vaak meer te maken heeft met de persoonlijke insteek /interesse van een

hulpverlener/jeugdzorgwerker dan met deskundigheid) en zoekt dan omstandigheden die deze bevestigen in plaats van aan waarheidsvinding te doen.

Kwalijker is dat wanneer ouders komen met feiten die de onjuiste aanname weerleggen c.q. afstraffen, deze welbewust buiten het dossier worden gehouden en de ouders in kwestie niet zelden worden geïntimideerd en onder onheuse druk gezet. Mochten zulke ouders nog wagen naar de rechter te gaan, dan weet Veilig Thuis rapporten zó suspect te formuleren dat de rechter vanuit diens rol niet anders kan dan het 'zekere voor het onzekere' nemen en ondertoezichtstelling en vaak uithuisplaatsing te gelasten. {Het kind wordt zo gestraft; zeer effectief en schadend gestraft bij eerlijk klagen }.

Deze pseudowetenschappelijke methodiek heeft dus meer weg van de middeleeuwse heksenproef – waarbij de beschuldigde of werd vermoord omdat ze schuldig was, of haar onschuld bewees met haar dood – dan van behoorlijke 21ste-eeuwse wetenschappelijke diagnostiek.

De institutionele corruptie van een hulpverlenende instantie! -{De jeugdzorg is eigenlijk geen hulpverlener: Jw3.2 lid 2, wat te veel ouders niet weten en niet te horen krijgen. De werkwijze van Veilig Thuis vreet aan de wortels van de rechtsstaat: zij lijkt vooral gericht op het geven van een veilige haven aan eigen medewerkers om straffeloos grove (vorm)fouten te maken en ouders valselijk te beschuldigen. Een parallel universum van onaantastbaarheid en eigenrichting binnen Nederlandse rechtsstaat met als uitgangspunt dat Veilig Thuis nooit fouten maakt.

Wie waagt erop te wijzen dat dit wel gebeurt, wordt professioneel van het kastje naar de muur gestuurd in wollige klachtenprocedures [zonder effect] die steeds verder afraken van waar het eigenlijk on zou moeten gaan: Feiten, waarheidsvinding en welzijn {met minimaal voorlichting} van 'kwetsbare' kinderen wier veilig thuisfront b.j.z. zou moeten verzekeren in plaats van dat te torpederen. {Te meer daar de RvdK toetst door Veilig Thuis [als 'feit'] na te praten zonder diagnostiek en zonder brede voorlichting.

Een rechterlijke beslissing tot een ondertoezichtstelling betekent voor de minderjarige(n) en ouders een diepe inbreuk op hun privacy, welzijn, geluk en leven. Tegelijkertijd is de aan deze beslissingen onderliggende veroordeling voor ouders ook nog eens bikkelhard. Die veroordeling luidt [gevoelsmatig] : 'u bent vooralsnog ongeschikt als opvoeder.'

Het is verbijsterend dat een dergelijke veroordeling wordt geadviseerd en uitgesproken door amateurs die tegelijkertijd zichzelf en elkaar graag als "professional" etiketteren: de informatieverzamelaars van b.j.z. en de Raad voor de Kinderbescherming, de kinderrechter en de jeugdzorgwerkers, allen zijn niet wetenschappelijk geschoold op het terrein van pedagogiek of ontwikkelingspsychologie. Ook het noodzakelijke gedragswetenschappelijke methodologische besef is onvoldoende aanwezig. Daarmee ontbreekt de vaardigheid om aan het wettelijk vereiste om de feiten "naar waarheid en volledig" aan te voeren, te voldoen.

Gedragswetenschappelijke interventies zijn voor het voldoen aan die wettelijke eis noodzakelijk, maar geschiedt in vrijwel alle gevallen op afstand: er is dan geen rechtstreeks contact tussen cliënt en gedragswetenschapper en beroepscode verbieden dan het uitspreken van een gedragswetenschappelijk oordeel over de cliënt. Door deze gang van zaken ontbreekt de validiteit en betrouwbaarheid van het oordeel.

In een democratische rechtsstaat is een veroordeling alleen rechtmatig als deze wordt uitgesproken op basis van wettig en overtuigend bewijs. Het is dan ook niet voor niets dat in 2002 in het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv) als artikel 21 werd opgenomen: "Partijen zijn verplicht de voor de beslissing van belang zijnde feiten volledig en naar waarheid aan te voeren." dit moeten de advocaten toch ook!!

In de Jeugdwet van 2015 werd dit artikel in vrijwel gelijke bewoordingen en nu specifiek gericht op de Raad voor de Kinderbescherming en de Gecertificeerde Instelling, als artikel 3.3 opgenomen: "De Raad voor de Kinderbescherming en de Gecertificeerde Instelling zijn verplicht in rapportages of verzoekschriften de van belang zijnde feiten volledig en naar waarheid aan te voeren. (Maar niet de bron voor de RvdK, het AMHK, bjz; die hoeft niet aan waarheid te doen en dat door te geven). Met andere woorden, 'waarheidsvinding' dient in de jeugdzorgketen geborgd te zijn. Het betreft in dezen geen waarheidsvinding in strafrechtelijke zin. Dat wordt door tegenstanders van waarheidsvinding nogal eens, misleidend i.c. manipulatief, geopperd. De wetgever beoogt met artikel 3.3. in de Jeugdwet met name om de rapportages van de Raad en de GI te voorzien van "objectieerbare feiten, gebeurtenissen en omstandigheden" (zie het betreffende amendement Van der Burg en Bergkamp van 8 oktober 2013) en onderscheid aan te brengen tussen feiten, visies van betrokkenen en interpretaties van de Raad en de GI.

Dat wil zeggen dat onderzoekers gebruik dienen te maken van wetenschappelijk betrouwbare en gevalideerde instrumenten om de leef- en opvoedingssituatie van de minderjarige naar waarheid en volledig in kaart te brengen en als zodanig ook bij de kinderrechtter aan te voeren. In feite doen zij niet meer dan, d.m.v. de onbetrouwbare en niet valide interviewmethode, subjectieve percepties verzamelen. Het enige dat zij na hun verzamelacties weten is wat hun informanten hebben gezegd. Wat zij met deze methode niet kunnen weten is of deze informanten de waarheid hebben gesproken en volledig zijn geweest. Wat zij ook niet kunnen weten is of de geïnterviewden, zoals ouders, minderjarigen en overige informanten, wel of niet van alles hebben verzonnen.

Met deze aanpak wordt al vele jaren een praktijk in stand gehouden die niet op waarheidsvinding is gebaseerd. De aldus verzamelde informatie leidt zonder uitzondering tot het bekende ongestructureerde klinische oordeel: een oordeel en een daarop gebaseerd advies dat per definitie inaccuraat, subjectief, vertekend en onbetrouwbaar is. Dit element, opgeteld bij de bijdragen van de ouders en/of advocaat, vormt de wankelende basis waarop de kinderrechtter geacht wordt besluiten te nemen over ingrijpende en "vaak complexe" beslissingen aangaande minderjarigen.

Voor minderjarigen en ouders zeer ingrijpende en ook traumatiserende beslissingen worden doorgaans genomen op basis van een boterzachte onderbouwing of nog erger, op basis van drijfzand. De zogenoemde raadsonderzoekers zijn geen (diagnostische of wetenschappelijke) onderzoekers maar voor het overgrote deel informatieverzamelaars. In het kwaliteitskader van de Raad wordt melding gemaakt van een "onderzoeksmodel." Deze voorstelling van zaken is onjuist: de Raad heeft geen onderzoeksmodel. Wel een "doorontwikkelde methode raadsonderzoek" (zie Methode raadsonderzoek bescherming, juli 2015), maar dat is geen methode die bijdraagt aan waarheidsvinding. Het belangrijkste onderdeel van deze methode is en blijft het interview, persoonlijk of telefonisch en op basis van standaardvragen. Zoals aangegeven is het interview geen betrouwbaar en valide onderzoeksinstrument omdat de enige wetenschap na een interview datgene

is wat de geïnterviewde heeft gezegd. Er bestaat daarom, ook bij de raadsverzamelaar, geen enkele zekerheid over het waarheids- en volledigheidsgelalte aangaande de door hem/haar verzamelde en te presenteren informatie.

De Raad heeft getracht het interview meer 'body' te geven door de raadsverzamelaars te trainen in de oplossingsgerichte gespreksvoering. Gelet op de toelichting in de "Methode raadsonderzoek bescherming" leidt deze vorm van gespreksvoering doorgaans tot het meer concretiseren van de informatie en gerichtheid op oplossingen. Aan verbetering van de validiteit en betrouwbaarheid en dus van waarheidsvinding, draagt deze gespreksvoering niet bij. De onbenulligheid van de raadsrapportage wordt nog eens onderstreept door de buitenproportionele weergave van de subjectieve percepties van de ouders, eventueel minderjarigen en overige informanten. Zeker in geval van conflictscheidingen kunnen ouders zich middels zo'n raadsrapport lekker uitleven in het zwart maken van de ander. Deze handelwijze draagt alleen maar bij tot verdere conflictescalatie.

Conclusies, ook in raadsrapporten, dienen tot stand te komen door de in kaart gebrachte werkelijkheid (waarheid) te toetsen aan expliciete (gedrags)wetenschappelijke (pedagogiek/ontwikkelingspsychologie/ filosofie), empirisch onderbouwde normen. De beschrijving van deze normen ontbreekt in raadsrapporten, waarmee voor de raadsverzamelaar de weg vrij is om de eigen persoonlijke, subjectieve, religieuze, politieke, ideologische en impliciete normen over goede opvoeding sluipenderwijze in de conclusies te verwerken.

Nog ernstiger is dat de 'zorgen' die in rapporten worden geuit, per definitie zijn gebaseerd op het eigen subjectieve en impliciete (niet-verifieerbare, vage) normenstel over goede opvoeding van de 'zorgeigenaar' (en niet gerelateerd als tegenoverweging met de wetenschappelijke inzichten. Het volstrekte gebrek aan transparantie over de normatiek, ontaardt in raadsrapporten die onbetrouwbaar, inaccuraat en subjectief zijn en die derhalve ver weg staan van waarheidsvinding en van besluitvorming die recht doet aan de belangen van de minderjarigen. Om het ondermaatse waarheidsgehalte te maskeren maakt de Raad in zijn rapportages veelvuldig gebruik van inhoudsloze mantra's of het fabriceren van "zorgen" om de kinderrechtter mee te krijgen. Deze mantra's worden vervolgens, door toedoen van de kinderrechtter, tot onaantastbare (juridische) waarheden verheven {met onachtzaamheid van recente wetenschap}. Enkele voorbeelden:

"De Raad ziet het risico dat langdurige strijd zal worden gevoerd tussen de ouders": (Commentaar: de Raad "ziet" helemaal niets. De Raad doet een loze voorspelling gebaseerd op de {pseudokristallen} Glazen-Bol-benadering).

"Dit alles brengt het grote risico met zich mee dat hun ontwikkeling (van de minderjarigen) verder verstoord raakt en hun zorgelijk functioneren toeneemt." (Commentaar: dit is een veel gebruikte poging om te misleiden: in het gehele betreffende raadsrapport wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de ontwikkeling van de minderjarigen verstoord is of dat er sprake is van zorgelijk functioneren. De misleiding zit hem in het gebruik van de aanduidingen "verder" en "toeneemt". Na een scheidingssituatie beweert de Raad – zònder bronvermelding zodat onduidelijk is of de Raad dit zelf heeft geconstateerd, gefabriceerd of van horen zeggen heeft – dat de betreffende minderjarigen "last ervaren" van de situatie. Op basis daarvan concludeert de Raad dat er "zorgen zijn over de sociaal-emotionele ontwikkeling van de kinderen".

(NB: als kinderen “last” ervaren van een scheidingssituatie is dat de normaalste zaak van de wereld. Als zij er geen last van zouden hebben was er vermoedelijk inderdaad iets aan de hand met hun sociaal-emotionele ontwikkeling en een reden tot zorg. In dit geval misbruikt de Raad de aanduiding “zorgen”. Een zorg is het verschil tussen de, in dit geval, pedagogische werkelijkheid en de pedagogische wenselijkheid. De werkelijkheid van de sociaal-emotionele ontwikkeling is op geen enkele betrouwbare en valide wijze gemeten. De normen voor een wenselijke situatie worden niet benoemd. De daarmee inhoudsloze kreet “zorgen”, kan zonder uitleg niet meer zijn dan een gefabriceerde voorstelling van zaken).

Aanvullende voorbeelden van, niet onderbouwde en daarmee niets zeggende, uitdrukkingen uit raadsrapporten waarmee de Raad bij de kinderrechter meestal kan scoren: de Raad heeft het vermoeden..., het kind zit klem..., het lijkt er op dat..., het is niet uitgesloten..., het kan zo zijn..., de Raad kan zich voorstellen..., de Raad acht het aannemelijk..., in het belang van de kinderen..., ernstige bedreiging van de ontwikkeling..., loyaliteitsconflict..., hechtingsproblematiek..., er zijn zorgelijke signalen..., er is grote kans opeen gezinsdrama...De kinderrechter moet dus kunnen vertrouwen op de kwaliteit van de input van de Raad en de Gecertificeerde Instelling (GI) en op grond daarvan zijn/haar eigenlijke taak uitvoeren, te weten: toetsen {niet napraten}.

Door het gebrek aan waarheidsgehalte en het gebrek aan inzicht in de gebruikte normatiek, wordt de kinderrechter niet voorzien van beslisinformatie van voldoende niveau. Mede gelet op de impact ervan, vormen de beslissingen van de kinderrechter daarom het grootste afbreukrisico voor minderjarigen in de keten. De kinderrechter baseert zijn/haar beslissingen op drijfzand en heeft dientengevolge geen benul van de kwaliteit van zijn/haar beslissingen, die aldus kindgevaarlijk (kunnen) uitpakken.

In Nederland weet niemand, en dat geldt ook voor de kinderrechter zelf, hoeveel ondertoezichtstellingen en machtigingen uithuisplaatsingen er terecht (en dus ook onterecht) worden uitgesproken. De kinderrechter heeft derhalve geen benul van de kwaliteit van zijn/haar functioneren omdat het resultaat van dit functioneren niet wordt gemeten. Een onterecht {valse positieve} uitgesproken OTS of machtiging UHP is een acute ernstige bedreiging voor de ontwikkeling van de minderjarige, is een vorm van kindermishandeling en werkt ontwrichtend op een gezin en traumatiseert de (groot)ouders en ook vaak andere familieleden.

Zoals in elke beroepsgroep is ook bij kinderrechtters sprake van goede en slechte beroepsbeoefenaren. De goede kinderrechtters zijn zich bewust van hun pedagogische, psychologische en onderzoeksmethodologische beperkingen. Zij zijn zich ook zeer bewust van het feit dat de Raad voor de Kinderbescherming en de GI in hun rapportages de feiten niet naar waarheid en volledig aanvoeren. (NB. Het is zeer zorgelijk en in termen van rechtsstatelijkheid abject, dat instanties die overheidstaken uitvoeren, hand in hand met kinderrechtters, de wet overtreden)

Gelet op de onbetrouwbaarheid van de rapportages en gezien het grote afbreukrisico van een foutieve beslissing, zijn goede kinderrechtters geneigd scherp door te vragen en de zittingstijd af te stemmen op de ernst van de zaak. Bovendien zal deze kinderrechter per definitie de professionele documenten opeisen die vereist zijn als de GI of de Raad uitspraken doet over de (vermoedelijke)

geestelijke en lichamelijke gezondheid van een cliënt of over diens opvoedingsvaardigheden. De gecertificeerde instelling (G.I.):

Na een beslissing van de kinderrechter over een ondertoezichtstelling of machtiging uithuisplaatsing komt de gecertificeerde instelling (GI) in de persoon van de jeugdzorgwerker in beeld. Deze medewerkers werken onder verschillende benamingen zoals jeugdbeschermer, gezinsmanager, gezinscoach, gezinsvoogd. Aangaande hun kwaliteiten op het gebied van waarheidsvinding verwijst ik naar mijn opmerkingen over de verzamelaars van Veilig Thuis en de Raad voor de Kinderbescherming: deze zijn onvoldoende en dikwijls niet aanwezig.

Een zeer belangrijk instrument voor de GI {met bestuur} en dus de gezinsvoogd en de cliënt, is het wettelijk voorgeschreven Plan van Aanpak. Een gedegen Plan van Aanpak (PvA), dat goed aansluit op de in de beschikking genoemde ontwikkelingsbedreigingen, dat SMART* is geformuleerd en in goed overleg met de cliënt is opgesteld, is een onmisbaar stuurinstrument en een eerste en cruciale stap naar succes. Succes betekent dat de ontwikkelingsbedreigingen op zo kort mogelijke termijn zijn weggenomen en dat ouders/opvoeders geleerd hebben en op eigen kracht verder kunnen.

Stuurinstrument houdt in dat de juiste acties gepland en bewaakt kunnen worden.

Helaas zijn nog veel Plannen van Aanpak van ondermaatse kwaliteit, waardoor het gericht sturen op verbetering niet mogelijk is. Kenmerkend voor een slecht Plan is, het klakkeloos kopiëren van met name de inhoudsloze teksten uit raadsrapporten; doorgaans zijn dat nogal wat pagina's; knip en plakwerk; gebrek aan meetbaar geformuleerde resultaten en activiteiten; gebrek aan {juridisch concrete} expliciete normen over wat goede opvoeding en een goede opvoeder is {of het tegendeel daarvan; die (gejuridiseerde) normen zijn verifieerbaar er niet}.

Het langdurig uitstellen van het maken van een Plan van Aanpak komt met regelmaat voor, hetgeen leidt tot langdurige periodes van nietsdoen door de GI en tot uitzichtloos afwachten voor de cliënt en verdere ontwrichting van een gezin {Inspanningsverzuim, maar dat moeten ouders bewijzen door de Awb zwart op wit te volgen in actie}. Kinderrechters laten dit doorgaans gewoon toe.

Dikwijls wordt ook 'vergeten' dat volgens de wet allereerst aan de cliënt de vraag dient te worden gesteld om zelf een Plan van Aanpak, een zogenoemd Familiegroepsplan op te stellen.

Een slecht Plan van Aanpak maakt het ook niet goed mogelijk om een goede evaluatie te doen. Nog onafhankelijk van de kwaliteit van het Plan voldoen de evaluaties als zodanig dikwijls ook niet aan de daarvoor geldende criteria. Evalueren betekent waarde schatten. Concreet houdt dit in dat in het licht van de in het Plan meetbaar en in de tijd geformuleerde resultaten en activiteiten wordt gezien,

- a. of de resultaten zijn behaald en de activiteiten naar behoren zijn uitgevoerd, of
- b. in welke mate de resultaten zijn bereikt;
- c. in welke mate de activiteiten zijn uitgevoerd;
- d. welke oorzaken ten grondslag liggen aan het niet of beperkt uitvoeren van de activiteiten en het niet of beperkt bereiken van de resultaten. Mits deze evaluatie met de juiste valide en betrouwbare instrumenten wordt uitgevoerd, is dit een algemeen aanvaarde en als gedegen bekend staande methode.

Deze ontbreekt in vrijwel alle evaluaties van de GI. Bovendien wreekt zich in dezen het principe van 'de slager keurt zijn eigen vlees': het is de GI zelf die de oorzaken van mogelijke mislukkingen in kaart brengt.

Een buitengewoon opvallend en tegelijkertijd verontrustend fenomeen in de evaluaties van de GI is dat de oorzaak van een mislukt Plan van Aanpak te allen tijde bij de cliënten, anderen of omstandigheden wordt gelegd; nimmer bij de GI zelf.

Ook vermijdt de GI met regelmaat te vermelden waarom de in de beschikking vastgelegde opdrachten van de kinderrechter niet zijn uitgevoerd. Kinderrechters kijken vervolgens de andere kant uit. -{Ouders werken daarom voortvarend officieel met de Awb!!! Geen app-jes, geen telefoontjes, maar zwart op wit. De G.I. kreeg het OTS-mandaat om voortvarend te werken aan het opllossen van de "ernstige bedreiging" die genoemd is in de gebruikte tekst van BW1:255. De financiële "perverse prikkel", is vermoedelijk de oorzaak van uitsteltactiek en bagatelliseren}.Dat betekent dat de kinderrechter een oordeel uitsluitend mag uitspreken op basis van een rapport waarin de diagnose door een academicus is gesteld {en bijgesloten is}.

Dit dient wettelijk te worden vastgelegd, ook als toetsingskader voor de kinderrechter {of liever een onderzoeksrechter, een gespecialiseerde Rechter-Commissaris-jeugd naar de motie Klein}. Dat geldt ook voor de methodieken, instrumenten en soorten onderzoek die in het licht van de diagnosestelling zijn voorgeschreven en/of toegestaan. Ook daaraan dient de rechter dan te toetsen.

Omdat er bij een minderjarige, afhankelijk van de leeftijd, van ontwikkelingen op verschillende gebieden sprake is, zal in het diagnoserapport expliciet aangegeven dienen te worden

1. om welke ontwikkeling het gaat, bijvoorbeeld de motorische, cognitieve, sociaalemotionele, spraak en taal, identiteit, enz ...;
2. welke gevolgen/schade er op dat punt zijn/is vastgesteld;
3. hoe die vaststelling is gebeurd en door welke academicus;
4. welke (wetenschappelijke) normatiek is gehanteerd om de stoornis te beoordelen;
5. welke concrete bedreiging(en) er is/zijn en hoe en door wie deze zijn vastgesteld;
6. de oorzakelijke relatie tussen de bedreiging(en) en de stoornis in de ontwikkeling.

Op grond van deze diagnose dient het rapport bovendien de noodzakelijke hulp en oplossingsrichtingen voor minderjarige(n) en ouder(s) te indiceren {Therapie, voorlichting, cursus}. Het aldus ingerichte diagnoserapport geeft de kinderrechter de juridische, gedragswetenschappelijke en medische grondslag voor een verantwoorde beslissing en handvatten

voor het volgen van BW 1:255 lid 4, in de beschikking, te weten het formuleren van de concrete bedreigingen.

Bovendien beschikt de G.I. daarmee over een verantwoorde grondslag voor een Plan van Aanpak. - {Zo kan ook kinderrecht IVRK artikel 25 op basis van artikel 24 lid 1 vormgegeven worden}.oplossing:

Zoals onder BW 1: 255 aangegeven, dient de diagnose "ernstige bedreiging van de ontwikkeling van de minderjarige" gedragswetenschappelijk en/of medisch vastgesteld te worden. In gedragswetenschappelijke zin door de Raad van de Kinderbescherming. Die diagnose gaat vergezeld van een indicatie inzake de noodzakelijke hulp.

Het diagnoserapport wordt als bijlage aan de beschikking toegevoegd en is de enige basis voor het door de cliënt/G.I. op te stellen Plan van Aanpak. Uitvoering van Artikel 4.1.2 en 4.1.3 lid 2 en 5 van de Jeugdwet is daarbij de aangewezen werkwijze. Het Plan van Aanpak wordt in afschrift aan de Raad toegezonden.

De G.I., i.c. de jeugdzorgwerker, is daarbij gehouden aan de regels zoals vastgelegd in het "Handboek Deltamethode Gezinsvoogdij." -{De gezinsvoogdij valt onder Jw3.2 lid 2 en is geen hulpverlener!}.

OPLOSSING

De Raad wordt d.m.v. tussentijdse evaluaties door de G.I. op de hoogte gehouden van de {voortvarende} voortgang van de OTS/UHP. Op grond daarvan heeft de Raad de bevoegdheid om dwingende aanwijzingen aan de G.I. te geven.

De Raad voert de eindevaluatie van OTS uit en adviseert de kinderrechter daarover (IVRK24/25).

Verzoeken inzake verlenging OTS zijn voorbehouden aan de Raad.

Kortom, de taakstelling van de GI is het in overleg met cliënt(en) opstellen van een Plan van Aanpak, het ondersteunen bij de uitvoering ervan en het informeren van de Raad.De rapportages dienen aan de kinderrechter een snel, betrouwbaar en eenduidig inzicht te bieden:

- de adviesrapportages bevatten de vastgestelde feiten, informatie over hoe en door welke professional die feiten zijn vastgesteld, de pedagogische normen waaraan de feiten worden getoetst en het daaruit voortvloeiende oordeel en het advies (inclusief de hulp-indicatie). Bij conflicthuwelijken en conflictscheidingen is een conflict-analyse verplicht. Rapporten worden daarmee teruggebracht tot enkele pagina's. Indien gewenst kan al de andere informatie in bijlagen worden ondergebracht. Door de Raad geselecteerde informanten leveren hun informatie schriftelijk en op feitelijk gedragsniveau aan. Oordelen en eigen interpretaties zijn niet toegestaan. Deze informatie gaat in afschrift aan de cliënt. Deze heeft het recht daarop te reageren.

Cliënten benaderen zelf hun informanten en vragen aan hen een schriftelijke verklaring. De informanteninformatie en de bijdragen van de direct betrokken gezinsleden, worden in bijlagen ondergebracht.

- De evaluatierapporten bevatten een overzicht van de vastgestelde bedreigingen, de in het Plan van Aanpak vastgelegde resultaten om de bedreigingen af te wenden, de uitgevoerde activiteiten en een overzicht van wat bereikt is. Als voorgenomen resultaten nog niet of gedeeltelijk zijn bereikt

worden de oorzaken aangegeven en wordt geadviseerd over wat er moet gebeuren om deze resultaten alsnog te bereiken. De evaluatie wordt uitgevoerd met valide en betrouwbare instrumenten. Het Plan van Aanpak wordt als bijlage bijgevoegd.

Beide formats borgen het voorschrift van de Raad zelf, dat rapporten geen onnodige herhaling en geen irrelevante zaken dienen te bevatten. Ook dient aangesloten te worden bij de criteria van het Landelijk Forensisch Kader Diagnostiek Jeugd. De Raad is daarmee reeds bekend. En aangezien in de voorstellen de Raad als enig onderzoeks- en rapportage-instituut gaat functioneren is het implementeren eenvoudig.

- In artikel 3.3 Jeugdwet is opgenomen dat de Raad de kinderrechter compleet en naar waarheid dient te informeren. De kwaliteitsverbetering als gevolg van gedragswetenschappelijke inzet en diagnostiek maakt de kans hierop aanzienlijk groter dan de huidige praktijk op mbo/hbo-niveau laat zien. Zie deel 1. {De Raad beëdigd ter zitting is gewenst}.

Het artikel is op basis van het amendement van de Kamerleden Van der Burg en Bergkamp in de wet opgenomen. “Naar waarheid” wordt in het amendement o.a. toegelicht als het opleveren van feiten die “objectieverbaar” zijn. De Raad heeft het begrip objectieverbaar vertaald in het voorschrift dat de feiten onderbouwd dienen te zijn met eenduidige informatie over:

- wat is concreet waargenomen en vastgesteld?
- wanneer?
- hoe vaak?
- door welke erkende professional?
- welke gevolgen/schade zijn/is door welke professional bij de minderjarige aangetroffen?
- hoe is dit alles vastgesteld?

Hoe verhoudt dit alles zich met de recente wetenschap?

Juridisch is het een kinderrechter niet toegestaan om meningen, aannames en eigen interpretaties van onderzoekers te gebruiken voor zijn besluitvorming. Het bovenstaande format dwingt de onderzoeker om zich tot de feiten te beperken. Het voor een zorgvuldige beslissing van de kinderrechter niet ter zake doende criterium voor raadsrapporten om feiten en meningen te scheiden is daarmee tegelijkertijd van tafel. **TOETSINGSKADER VOOR KINDERRECHTERS**

Er wordt nogal eens gesteld dat een deugdelijk toetsingskader voor kinderrechters ontbreekt.

Dat is maar ten dele waar. Uiteraard is de kinderrechter zeer geholpen met de in het voorgaande voorgestelde raadsrapportages, het format van rapportages en het wetenschappelijk operationeel maken van het begrip “ernstige bedreiging van de ontwikkeling”.

Maar de kinderrechter vindt nu al houvast, althans als hij/zij gemotiveerd is daarvan gebruik te maken, in het volgende kader:

- Internationaal en nationaal Kindrecht;
- Het protocol “Methode raadsonderzoek bescherming” van de Raad voor de Kinderbescherming waarin wordt voorgeschreven dat de feiten onderbouwd dienen te zijn met het antwoord op de vragen: wat is concreet waargenomen>>hoe>>door wie>>met welke aangetoonde gevolgen/schade voor het kind>>hoe is dit alles vastgesteld?;
- De kinderrechter mag zijn beslissingen alleen baseren op feiten. Niet op meningen, aannames, hypothesen en interpretaties; hij/zij dient derhalve alert en afwijzend te reageren op formuleringen zoals:

"...de Raad heeft het vermoeden...,

de Raad kan zich niet aan de indruk onttrekken ...,

het lijkt erop ...,

de Raad heeft sterke twijfel ...,

het is niet uitgesloten ...,

het kan zo zijn ...,

de Raad kan zich voorstellen ...,

de Raad acht het aannemelijk ...,

ernstige bedreiging voor de ontwikkeling ...,

er zijn ernstige zorgen ...,

het kind kan klem komen te zitten ...,

deze situatie kan nadelige gevolgen hebben ...,

het lijkt erop ...,

de kans is groot ...,

er spelen vragen ...,

enzovoort;

- Het eerder genoemde raadsprotocol stelt als eisen aan een raadsrapport:
 - a. het is concreet en begrijpelijk;
 - b. er is helderheid over de verschillende perspectieven;
 - c. er is helderheid over de hulpacties;
 - d. er is duidelijkheid over de reden van de melding;

- e. er zijn geen irrelevante zaken en herhalingen;
- f. er bestaat onderscheid tussen feiten en verzinsels;
- g. er is helderheid over de werkwijze.

Dit toetskader dient te worden gehanteerd binnen een ots !!

MVG